

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βασισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ 38

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ (ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE) (Συνέχεια· ἴδε σελ. 300)

Μετὰ τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἀγρίους χρυσοῦς, ὁ Γιάτας ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόσον κατήγετο ἡ μνηστή του. Ὁ Γεράρδος προσεπάθησε νὰ τον διαφωτίσῃ, ἀλλὰ δὲν το εὔρε περὶ εὐκολον. Οὐδέποτε ἔχον ἰδῆ θάλασσαν οἱ Μπαροτσές, καὶ ἐπομένως ἠγνόουν καθολοκληρίαν τί ἦν ἡ ἰδέα χώρας διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἰδιάν των καὶ χωριζομένης δι' ἅπ. —

Μετὰ τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἀγρίους χρυσοῦς, ὁ Γιάτας ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόσον κατήγετο ἡ μνηστή του. Ὁ Γεράρδος προσεπάθησε νὰ τον διαφωτίσῃ, ἀλλὰ δὲν το εὔρε περὶ εὐκολον. Οὐδέποτε ἔχον ἰδῆ θάλασσαν οἱ Μπαροτσές, καὶ ἐπομένως ἠγνόουν καθολοκληρίαν τί ἦν ἡ ἰδέα χώρας διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἰδιάν των καὶ χωριζομένης δι' ἅπ. —

Μετὰ τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἀγρίους χρυσοῦς, ὁ Γιάτας ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόσον κατήγετο ἡ μνηστή του. Ὁ Γεράρδος προσεπάθησε νὰ τον διαφωτίσῃ, ἀλλὰ δὲν το εὔρε περὶ εὐκολον. Οὐδέποτε ἔχον ἰδῆ θάλασσαν οἱ Μπαροτσές, καὶ ἐπομένως ἠγνόουν καθολοκληρίαν τί ἦν ἡ ἰδέα χώρας διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἰδιάν των καὶ χωριζομένης δι' ἅπ. —

μηλοφώνως καὶ εὐλαχῶς, γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων ὅ, τι μᾶς περιμένει. Ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης θλίπεται, ἂν ἡ κουκουδίκα φωνάξῃ ἐν τῷ κατῶρτι. Τὸ κελάδημα τοῦ κότσυρα μᾶς ἀναγγέλλει τὴ βροχή. Ὅταν ἡ σουσουράδα κελεύσῃ κοντὰ ἐπὶ τὴν πόρτη, περιμένομεν ξένους ἢ δῶρα. Ἄν κανένας ἄνθρωπος σκοτώσῃ σουσουράδα, τὸ σπῖτι του θὰ πιάσῃ φωτιά. Ἄν ἡ σουσουράδα ἐγκαταλείψῃ τὴ φωνὴν που ἐκτίσῃ ἐν τῷ σπῖτι σου, πλησιάζει ἡ δυστυχία. Τὰ γέράκια καὶ οἱ κόρακες εἶνε οἱ βλαβεροὶ τῶν πουλιῶν

οἱ ποῖοι τὰ σκοτώνει, ἀρρωσταίνει. Ἄν ἔχῃς ἐπάνω σου ἓνα κομμάτι δέρμα ἀπὸ γαλαζίου ρινόκερω, (καὶ μὴ φορᾷς ἐν τῷ ἐκτὸ χρόνῳ φαίνεται κανένας τέτοιος) δὲν φοβᾷται κανεμίαν ἀρρώστησιν. Ἄν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος που θὰ ἐμβῇ ἐν τῷ σπῖτι σου εἶνε γυναῖκα, εἶνε καλὸ σημάδι· ἂν εἶνε ἄνδρας, εἶνε κακὸ σημάδι. Ἄν ὁ ἥλιος σκεπῇ τὸ πρόσωπό του τὴν ἡμέραν, θὰ πεθάνῃ ὁ ἀρχηγός. Ἄν ἰδῇς εἰς τὸν ὕπνο σου ἄνθρωπο ἰωαννῶν, σημαίνει ὅτι κατὰ σχεδιάζει ἐναντίον σου· ἔλαμψε τὸν λοιπὸν τὸ γρηγορώτερον μόνον οἱ πεθαμένοι δὲν δαγχαίνονται. Ἄν ἰδῇς εἰς τὸν ὕπνο σου συγγενὴ σου πεθαμένο, σημαίνει ὅτι ἀπαίτει νὰ θυσιάσῃς εἰς τὸν τάφον του τοὺς ἑχθρούς του. Σφάζε τότε ὅσους μπερέσῃς!

Καὶ ὁ Γιάτας ἐξηκολούθησε τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν οἰωνῶν διὰ φωνῆς μονοτόνου καὶ ὑπονώφου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πολέμισται, συνηθρισμένοι γύρω, τὸν ἤκουον ἐπιδοκιμάζοντες παντοιοτρόπως. Ὁ Γεράρδος προσεπάθησε νὰ ρίψῃ μίαν ἀκτῖνα φωτὸς εἰς τοὺς προληπτικοὺς ἐκείνους ἐγκεφάλους· ἀλλ' ἔχασε τοὺς κόπους του, παρετήρησε δὲ ὅτι ἀντὶ νὰ μεταπεισθῶν, ἀπεναντίας οἱ ἄγριοι ἤρχισαν νὰ ὑπεβλέπουν τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος ἐκέρυττε ψευδεῖς τὸς μαγείας καὶ τοὺς οἰωνούς. Καὶ διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ συζήτησις, ἤρχισε νὰ φάλλῃ ἓνα τραγουδάκι παρισινόν, τὸ ὁποῖον παραδόξως ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ἀκροατήριόν του. Συλλογισθεὶς ὅτι θὰ εἶχε καλὸν ἀποτέλεσμα, ὁ Γεράρδος παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του

«Ὁ Λεγκὴν καὶ ἡ Μαργαρόνα παρεκλούθουν μετὰ παλμῶν τὸ ποτήριον, ἀπομακρυνόμενον» (Σελ. 306, στήλ. γ'.)

νά τραγωδήσει και αυτή κατή. Χωρίς πολλές παρακλήσεις, η Κοραλία ήρχισε κατά τύχην την ώραίαν και μελαγχολικὴν ἐκείνην μονωδιαν τῆς Τριγενείας, ἀπὸ τὸ ὁμόνυμον μελόδραμα τοῦ Γαλλύκ. Οἱ σύντροφοί της ἤκουον μὲ συγκίνησιν τὴν διαυγῆ ἐκείνην φωνὴν, τὴν ἀντηχοῦσαν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα ὡς λάλημα αὐλοῦ, καὶ τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των· ἀλλ' ὅταν ἐτελείωτε, παρετήρησαν ὅτι καὶ οἱ μαῦροι ἦσαν ἐπίσης συγκινημένοι.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι τραγουδεῖ σὰν νὰ ἦτο ἀδελφὴ τῶν πουλιῶν, εἶπεν ὁ Γιάτας· ἀλλὰ τὸ ἄσμά της εἶνε πένθιμον. Ἰδὲς τί λυπημένους που εἶνε οἱ υἱοί μου! Κλαίει σὰν γυναῖκα.

Τῶντι, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ ἀρχηγοῦ, νεανίας κάτισχνος καὶ προσηνὴς φησικός, εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ ἐφάνετο παραδεδομένος εἰς θρήνον ἀτελείωτον.

— Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα ἔτσι!.. ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάτας· τί ἔχει ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς σου, ποὺ κάμνει τοὺς πολεμιστάς νὰ κλαίουν; Δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. — Ἄν ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε αὐριο ἔσθον πόλεμον, αὐτὸ θὰ ἦταν κακὸς οἰωνός!

— Νὰ χαθῆς καὶ σὺ καὶ οἱ οἰωνοί σου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος.

Προσπάθησε νὰ καθισχυάσῃ τὸν ἀρχηγόν, καὶ νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ γενικὴ συγκίνησις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ώραίας καὶ γλυκείας φωνῆς τῆς Κοραλίας. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Γιάτας ἐκλίνει μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ βλέπων τὸν υἱὸν του, ἐψιθύριζεν ὁλονέν: «Λὲς καὶ τοῦ ἔκκαμαν μάγια! Λὲς καὶ τὸν ἐδάσκαναν!» Ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταπεισθῇ. Καὶ ὅχι μόνον ὁ φύλαρχος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ φυλὴ, ἐπίστευαν ὅτι ἡ Κοραλία, ἐνεκὰ τοῦ ἐκτάκτως λευκοῦ χρώματός της, εἶχε βάσκανον ὀφθαλμὸν καὶ ἐπροξένει δυστυχίαν. Ὁ Γεράρδος ὑπενωθίμisen, ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς Κοραλίας ἀπεναντίας ἐπὶ τὴν εὐρηγετικὴν ἐκείνης βροχῆς· εἶπε δέ, ὅτι ἂν οἱ μαῦροι ἐπέμενον νὰ τὴν φοβοῦνται, ἡμποροῦσαν κάλλιστα νὰ τὴν ἀποπέμψουν. Ἀλλ' ὁ Γιάτας ἀπήντησεν ὅτι οἱ μ. π. α. μ. δ. ο. α. ι, συμβουλευθέντες τὰ σπλάγχνα τῶν ζώων, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἀπεναντίας δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ φύγῃ, καὶ ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐξορκίσουν τὴν βασκανίαν, ἦτο τὸ νὰ βλέπουν πάντοτε τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον τὴν ἐπροξένει. Θυμωθεὶς ὁ Γεράρδος, διέλυσε τὴν συνεδρίαν καὶ ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λευκῶν εἰς τὸν οἰκίσκον του. Εἶχεν ἀπελπισθῇ νὰ μεταπεισθῇ διὰ τῆς λογικῆς τοὺς προληπτικούς ἐκείνους, καὶ ἀπεφάσισε τοῦλάχιστον νὰ ἐπαγρυπνῇ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του, διὰ νὰ τὴν

ὑπερπισθῇ ἐν ἀνάγκῃ κατὰ τῆς ἀμειβῆς καὶ τοῦ φανατισμοῦ τῶν μαζύων.

Πόσον δεινὴ ἡτοῖα θείας του! Πόσον συνηθίζετο τὴν βαρεῖαν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἔφερε! Πόσον ἠγχνάκετο κατὰ τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων καὶ τυφλῶν, οἱ ὁποῖοι, παραγνωρίζοντες τὴν οὐρανίαν κληρονομίαν καὶ ἀγαθότητα τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἐξελάμβανον ὡς μάγισσαν!.. Ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους ἡ ζωὴ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Γιάτα, καθίστατο διὰ τὸν Γεράρδον ἀληθὲς μαρτύριον.

Ἐν τούτοις, ὁ πρῶτος μὴν εἶχε περέλθῃ, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἐδίδον ἐγγίζουσιν ταχέως τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ Μαργαρόνα ὄφειλε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Γιάτα. Ἡ ἀρνησις ὅχι ἦτο ἀδύνατος. Εὐρίσκοντο ἀπολύτως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βυροτῶν, καὶ ἡ παραμικρὰ ἀντίστασις ἠδύνατο νὰ ποδῇ δι' αὐτοὺς ὁλεθρία. Εἰς μάτην ὁ Λεγκέν ἐξήτει ὑλικὰ διὰ νὰ κατακαυθῇ τὸ καγιάκ.

Ὑπῆρχεν ἑλλειψίς κτηνῶν καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ προμηθευθῇ τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο. Νὰ ναυπηγήσῃ πλοῖον ἑξ ὕλινον, ὑπὸ τὰ ὅμματα τῆς φυλῆς; Οὐτε νὰ το συλλογισθῇ! Ἄλλως τε δὲν εἶχε καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐξεργάζετο εἰς τὸ χωρίον πυρκαϊῆς, ἡ ὁποία ἀπετέφρωσε πολλὰς καλὸν. Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λεγκέν προσέτρεξαν πρῶτοι πρὸς βοήθειαν τῶν θυμάτων. Ἐν τούτοις ἐδοκιμήθησαν, ἀπὸ μερικὰ βλέμματα, ἀπὸ μερικὰς συνομιλίαις, ὅτι τὸ δυστύχημα ἀπεδίδοτο εἰς τὴν ὁλεθρίαν ἐπίδρασιν τῆς λευκῆς κόρης. Εἶχεν εἰσέλθῃ τὸ πρῶτ' εἰς μίαν καλύβην, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἐν ἄρρωστον παιδίον, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐξεργάζετο ἐκεῖ τὸ πῦρ. Ἡ σχέσις τῶν γεγονότων ἦτο κατὰ δὴλος: τὸ βλέμμα της εἶχε προσένησιν τὴν συμφορὰν.

Πλήρης ἀγχνικῆς, ὁ Γεράρδος θὰ ἐπινυεν εὐχαρίστως ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμων νὰ ψιθυρίζουν τοιαῦτα κατὰ τὴν διάδασιν τῆς Κοραλίας. Ἀλλὰ διὰ τούτου δὲν θὰ τὴν ἐξέθετε περισσώτερον εἰς τὴν τυφλὴν τῶν ὀργῶν; «Ὅχι!» ἀπεναντίας ἦτο ἀνάγκη νὰ κρύπτῃ τὰ συναισθήματά του, νὰ προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀκούει, δὲν ἐννοεῖ τίποτε...

Κατὰ δυστυχίαν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Γιάτα ἠθέλησε βάρους καὶ ἀπέθανεν. Ὁ ἀρχηγὸς ἤξευρε καλὰ ὅτι ἦτο ἀνεκθὲν φιλάσθενος καὶ ἀδύνατος. Οὐχ ἦτονον τοῦ ἐκκαρπώθῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Κοραλία ἦτο ἡ μόνη αἰτία τοῦ προώρου τούτου θανάτου. Πρὸ τινων ἡμερῶν μάλιστα τὴν εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ τὸ ὄνειρον τὸν ἐστήριξεν εἰς τὴν πεποίθησίν του... Οὕτω καὶ ἄλλοτε, εἶχεν ὀνειρευθῇ τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα του· ἀμέσως πενήκοντα πολεμιστὰ ἐσφάγγον ἐπὶ τοῦ τάφου του, δι-

ὅτι, — ὁ Γιάτας ἦτο βέβαιος, — ἡ σκιά τοῦ γέροντος ἀπῆλθε αὐτὴν τὴν θύραν! Ὅχι ἐδίσταζεν ἄρ' αὖ καὶ τῶρα, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδικήσῃ ὁμοίως τὸν θάνατον τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ;

Ὁ Λεγκέν τὸν ἤκουσε λέγοντα εἰς τὸν μ. π. α. μ. δ. ο. α. ι ὅτι ἡ λευκὴ κόρη εἶχε βρακύνῃ τὸν δυστυχῆ του υἱόν· συνέλαβε δὲ μετὰ τῶν δύο τούτων μίαν συνδιάλεξιν, τόσον ἀπειλητικὴν διὰ τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος Μισσαί, ὥστε ἐνόμισε καθήκον του νὰ τρέξῃ ἀμέσως καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του περὶ τοῦ νέου κινδύνου.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὐτε στιγμὴν! εἶπε, τελειώσας τὴν διήγησίν του. Ἀνάγκη νὰ φύγετε τῶρα ἀμέσως, ἐστὶ στιγμὴ, χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν, μὲ τὸ ποδήλατο!.. Ἐμπρός! φύγετε σεῖς οἱ τρεῖς, καὶ μὴ σας μέλῃ. Ἡ μικρούλα σέλα, ποῦ ἔφτεισα γιὰ τὴ Δίνα, κάμνει λαμπρὰ τὴ δουλειὰ της. Ὅσο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικὴν μου, ἔννοια σας, καὶ θὰ τὰ βολέψουμε. Θά' τους ποῦμε ὅτι σὰς πῆρε καὶ τοὺς τρεῖς τὸ μανιτό, — καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ψέμμα δὲν θὰ ποῦμε!

— Νὰ σας ἀφίσω!.. νὰφίσω τὴν ἀγαπητὴν μου Μαργαρόνα!.. ποτὲ! ἀδύνατον! ἔλεγεν ἡ Κοραλία κλαίονσα. Ἀφῆστέ με νὰ μένω μαζὶ σας! Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μου κάμουν τίποτε...

— Ὅχι, ὄχι! ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ὁ Λεγκέν. Δὲν σας το ἐπιτρέπουμε, κυρία Κοραλία. Τὸ χρέος σας εἶνε νὰ μας ὑπακούετε καὶ νὰ φύγετε ὅσο εἶνε καιρὸς. Τί, θέλετε νὰ μας σφάζουν ἐδῶ ὁλοῦς; Νομίζετε πως θὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια, ἂν κάμουν νὰ σας πειράξουν; Ὅχι, πρέπει νὰ φύγετε!

— Κοραλία, πρέπει! εἶπεν ὁ Γεράρδος κάτωχρος, ἀλλ' ἀποφασιστικῶς. Φίλησε τὴν δευτέρα σου μητέρα, τὴν πιστὴν καὶ ἀγαπητὴν μας Μαργαρόνα... Σπαραάζεται ἡ καρδιά μας, πού σας ἀφίνουμε ἔτσι, καλοὶ μου φίλοι, ἀλλ' ὁ Λεγκέν ἔχει δίκην: τὸ καθήκον τῆς Κοραλίας εἶνε νὰ φύγῃ, καὶ τὸ δικό μου νὰ τὴν συνοδεύσω... Ἐμπρός, Δίνα, δρόμο!

Ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπῆρξε συγκινητικώτατος, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς διὰ νὰ παραταθῶν πολλὸ ἐν ἑναγκαλισμοῖ καὶ τὰ δάκρυα. Τὸ ποδήλατον κατεβιβάσθη, ἡτομάσθη καὶ ἐσύρθη ἔξω. Ἡ Δίνα καὶ ἡ Κοραλία ἐκάθισαν εἰς τὰς σέλας, ὁ Γεράρδος ἐκαθλίκευσεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἡ στιλπνὴ μηχανή, μὲ τοὺς τρεῖς ἀναβάτας, ἐξέκίνησεν.

Μακρόθεν ὁ Λεγκέν καὶ ἡ Μαργαρόνα παρηκολούθουν μετὰ παλμῶν τὸ ποδήλατον, ἀπομακρυνόμενον ἀθρόβως ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Χάνει ὁ οὐρανός μας χρῶμα κ' εὐμορφίαν, καταχνιά εἶν' ἔμπρός μας, πάνω συγγεφία.

Ἀστραπές, μαυρίλα, δὲν ἀκούς λαλιά, πέφτουνε τὰ φύλλα, φεύγουν τὰ πουλιά.

Φθινοπώρου ἀγέρι ἔφερε βροχή, Χαίρε, Καλοκαίρι, κύμα κ' ἐξοχή!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΟ τὸν καυστικὸν ἥλιον τῆς θερινῆς ἡμέρας καὶ ὑπὸ τὸν ὑπόθερμον ἄνεμον, ὁ ὁποῖος σηκώνει εἰς νέφη τὸν ἄφθονον κονιορτόν, βεβαίως ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος. Οἱ περιπατῆται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν προτιμοῦν τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν χρωσόνεταί ὁ Λυκαβητός ὑπὸ τῆς δύσεως, καὶ ἰοβάφεταί ὁ ἄνεμος, καὶ κοπάζει συνήθως ὁ ἄνεμος, καὶ καταπίπτει ἡ σκόνη μὲ τὸ κατάρρεγμα τοῦ ἀπογεύματος, καὶ γλυκαίνεται ἡ ἀτμοσφαιρὰ, καὶ ἐκτυλίσσει ἡ ἐξοχικὴ ὁδὸς τὰ ἐσπερινὰ της θέληγτρα.

Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ παρατηρήσῃ τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας τῆς ἡμέρας, — διότι ἡ ὁδὸς Κηφισίας εἶνε πάντοτε πολυάνθρωπος καὶ ἐνδιαφέρουσα, — ἂν δὲν ἐμπιστεύεται τοὺς ὄλους τῶν δένδρων της, τοὺς ὁποῖους διατρυποῦν εὐκόλως τὰ βέλη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δύναται νὰ καταφύγῃ ὑπὸ ἄλλην στέγην, κινήτην, ἡ σκιά τῆς ὁποίας εἶνε ἀσφαλεστέρα. Ἐννοῶ τὰς ἀμάξας τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου.

Ὁ ἱπποσιδηροδρόμος τῶν Ἀμπελοκήπων ἐκκινεῖ, καθὼς εἴπαμεν καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου· φθάνει μέχρι τῆς Ἀκαδημίας, καμπτεῖ ἀριστερὰ τὴν ὁδὸν Πατριάρχου Γρηγορίου, εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του μέχρι τέλους τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, ἡ μὲλλον μέχρι τῆς ἀρχῆς της, ὅπου τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ τέλος ἐκβάλλει εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισίας. Ἐπὶ τῆς

ὁδοῦ ταύτης ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του κατ' εὐθείαν· μέχρι τῶν Ἀμπελοκήπων.

Εἶνε δύσκολον νὰ σας δώσω τελείαν εἰκόνα τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον θὰ συναντήσωμεν εἰς τὸν σημερινόν μας περιπατόν. Εἶνε ποικιλώτατος. Φαντασθῆτε ὀλίγον: Οἱ περισσότεροι στρατιῶνες, τὸ μέγα νοσοκομεῖον ὁ «Εὐαγγελισμός», ἡ Ριζάρειος Ἱεραικὴ Σχολή, τὸ Ἀρεταίειον, τὸ Πτωχοκομεῖον, — ὅλα αὐτὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας. Τὸ τράμ τῶν Ἀμπελοκήπων μεταφέρει ἀδιακόπως, ἐκ τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας καὶ τοῦ προαστείου, ὄλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς μίαν οἰκνῆποτε σχέσιν μὲ τὰ ἀνωτέρω πολυποικίλα ἱδρύματα. Οὕτω, παρὰ τὸν νεαρόν Ριζαρίτην, μὲ τοὺς ξανθοὺς ἰούλους ἐπὶ τῆς ροδοχρόου παρεάδας καὶ μὲ τὰ κυκνὰ σήματα ἐπὶ τοῦ μαύρου ράσου, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν του καὶ ἐπιστρέφει τῶρα εἰς τὴν Σχολὴν του, θὰ ἴδῃς τὸν στρατιώτην τοῦ πυροβολικοῦ, μὲ τὸ ἡλιοκάς πρόσωπον καὶ τὴν σκονισμένην στολήν, ὁ ὁποῖος σπεύδει εἰς τὸν στρατῶνά του. Πλησίον τῆς κυροφόρου κυρίας, ἡ ὁποία μεταβαίνει πρὸς ἐπίσκεψιν ἀσθενοῦς συγγενοῦς, κάθηται ὁ ἀξιομακρὺς κομφὸς καὶ ἀρειμάνιος, σπεύδων ὅπου τον καλεῖ ἡ ὑπηρεσία του. Μία νεαρὰ νοσοκόμος, μὲ οὐρανίαν ἀγαθότητα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας, κάμνει τόπον εἰς παιδίον ὠχρόν καὶ ἀσθενικόν, τὸ ὅποιον πηγαίνει νὰ ὑποστῇ ἐγγχείρησιν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ ὑψηλὸς ἐκείνος κύριος, μὲ τὴν λευκὴν γενειάδα, θὰ κατέλθῃ εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον διὰ φιλάνθρωπον σκοπόν· ἀλλὰ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο κοριτσάκι, μὲ τὸ δέμα τῶν ἀσπρροῦχων, θὰ ἐξακολουθῇ ἀκόμη τὸν δρόμον του, ἔως νὰ συναντήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του, ὁ ὁποῖος εἶνε στρατιώτης. Ὁ γέρον αὐτὸς εἶνε καθηγητὴς καὶ πηγαίνει νὰ κάμῃ τὸ μάθημά του εἰς τὴν Ριζαρίειον· ὁ νέος, ὁ ὁποῖος κάθηται πλησίον του, εἶνε ἱατρός, βοηθὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Ὅπισθεν του, ὁρθὸς εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἀμάξης, ἀπλοῖκός ἐξωμερίτης, ἀρ' οὐ ἔκαμε τὰς ἐργασίας του εἰς τὴν πόλιν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ κτηματάκι του.

Ἡ φαντασία σας εἰμπορεῖ νὰ πλουτασιάσῃ ἐπ' ἀπειρον τὰς ἀντιθέσεις αὐτάς. Ἀλλὰ κυττάξετε καὶ ἔξω νὰ ἴδῃτε ἀκόμη ποικιλώτερον θέαμα. Τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν, ἀμιλλᾶται μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐποχουμένων. Καὶ τί ποικιλία εἰς τὰ ὀχήματα! Τὸ τράμ διαταρροῦται μὲ τὸ βαρὺ λεωφορεῖον καὶ μὲ τὸ ἐλαφρὸν βιζαβί. Ἡ ἀγοραία ἀμάξα, μὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τοῦ φανοῦ, τρέχει πλησίον τοῦ ἰδιωτικοῦ δίφρου, ὁ ὁποῖος φέρει κομφὸν μονόγραμμα ἀντὶ ἀριθμοῦ. Τὸ κάρρον διέρχεται βραδύ καὶ πολὺ κροτον, φορτωμένον μὲ ἀσκούς ἢ μὲ βα-

ρέλια. Μία στρατιωτικὴ σούστα τὸ ἀφίνει ὀπίσω της. Τὸ περὶ τῶν ἐκείνου ποδήλατον ἀφίνει ὀπίσω του καὶ τὰ δύο. Τώρα διέρχεται μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιὰ μία ἀνακτορικὴ ἀμάξα, διασταυρομένη μὲ τὸ δίτροχον ἀμαξάκι τοῦ κηπουροῦ. Νὰ καὶ τὸ κάρρο τοῦ καταδρέγματος, τὸ ὅποιον βραδυπορεῖ μὲ τοὺς κρουνοὺς του ἀνοικτούς.

Ἡ σάλπιγξ ἤχῃ, τὰ τύμπανα κροτοῦν, καὶ μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ἐπιστρέφον ἀπὸ τὰς γυμνάσιαι, ρυθμίζει πρὸς τὸν ἥχον τὰ βήματά του. Ἐπιππος ἀγγελιαφόρος καλπάζει ἀπὸ ρυτῆρος. Σιγὰ σιγὰ προχωρεῖ εἰς ἱερεὺς, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων. Ἐνα παιδάκι, ὑπηρετὴς βεβαίως, σταματᾷ κάθε τόσο καὶ ἀποθέτει κατὰ γῆς τὸ φορτίον του, διὰ νὰ ξεκουράζεται. Ἐνας ἐπαίτης ρακένδωτος, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, τείνει τὴν χεῖρα καὶ ψιθυρίζει θρηνηδῶς παρακλήσεις καὶ εὐχάς.

Καὶ ἡ κίνησις ἐξακολουθεῖ ἀτελείωτη. Καὶ ἡ σκόνη τοῦ μεγάλου δρόμου σηκώνεται ὑπὸ τὰ πέλαμα, ὑπὸ τὰ πέταλα, ὑπὸ τοὺς τροχοὺς, καὶ σκεπάζει μὲ σύννεφον διαφανές, χρυσοειδὲς ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ θολώνει κάπως τὴν μεγάλην αὐτὴν εἰκόνα τῆς ὑπαίθρου ζωῆς.

ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Γενάρης τὸ χρόνο γεννᾷ κι' ἀρχινᾷ. Μὲ πάγους καὶ χιόνια 'ς τὰ κρύα βουνά. Φλεβάρης τὸν πάγο ποῦ βρῆ καὶ τὸ χιόνι. Τὰ βρέχει τὰ λιάζει. τὰ σπᾷ καὶ τὰ λυώνει.

Ὁ Μάρτης μὲ ψεύτρα ἀπατᾷ ἀντηλιά. Κι' ἀνθίζει καὶ καλεῖ καμμιὰ μυγαλιά. Ἀπρίλης ξυπνᾷ τῶν πουλιῶν τὰ τραγούδια. Κι' ἐνδύνει τὴ χώρα μ' ἀνθούς καὶ λουλούδια.

Ὁ Μάγης τριαντάφυλλ' ἀνθεῖ μαγικά. Καὶ φέρνει τ' ἀνθόνα ποῦ ψέλνουν γλυκά. Ἰούνιος θρέφει κεράσια σ' ἀμπέλι. Καὶ ψάλλῃ 'ς τοὺς κάμπους τὸν τζίτζικα [στελλεῖ.

Ἰούλιος χίλιους καρπούς κουβαλεῖ. Καὶ μύριους ἐργάτας 'ς τὰ θέρη καλεῖ. Ὁ Αὐγουστος φέρνει μοσχάτα πεπόνια. Καὶ χύνει αἰτάρι, κριθάρι εἰς τ' ἀλώνια.

Σεπτέμβριος 'λιγο τὴ ζέστη νικᾷ. Καὶ φέρνει ἀτὰ ἀμπέλια σταφύλια γλυκά. Ὁ Ὀκτώβρης χαρίζει φουντοῦκια, καρύδια. Γαλάζια δαμάσκηνα καὶ ὄσμυ' ἀπίδια.

Νοέμβριος, πίνουν καινούργιο κρασί. Καὶ τῶν μανδρινῶν μὲ φλούδα χρυσῇ. Δεκέμβριος, ὁ κόσμος κυνῆγία σκοπώνει. Χριστούγεννα κάνει κι' ὁ χρόνος τε- [λειώνει.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 297)

Προφανώς, οἱ γκουερίλλεροι ἐνόμι-
σαν ὅτι εἶχον νὰ κάμουν μὲ κανὲν
ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ἐκ τῶν φοβερῶν ἐ-
κείνων ἐφίππων χωροφυλάκων, οἱ ὁποῖοι
εἶχον κάμῃ θραῦσιν ἐν Ἰσπανίᾳ διαρ-
κούσης τῆς ἐκστρατείας.

Μεῖναντες οὕτω κύριοι τοῦ πεδίου, οἱ
ἱππεῖς ἐσπευσαν νὰ λύσουν καὶ νὰ ἐλευ-
θερώσουν τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐξαφνὰ ὁ
Ρογήρος καὶ ὁ Παπαρίγκος ἀνέκραξαν
καὶ οἱ δύο περιχαρεῖς :

— Ὁ Πασίχαρος ! . .

— Ὅλος καὶ ὁλος ! καὶ
εἶνε πολὺ εὐτυχὴς που ἡμ-
πορεσε νὰ σας φανῇ χρή-
σιμος, ἀπήντησεν ὁ πα-
λαιὸς μας γινώριμος.

— Σ'εὐχαριστῶ, παλ-
λικαρά μου, εἶπεν ὁ Πα-
παρίγκος. Μᾶς ἐρριξε τὸ
σωσίδιον κ' ἐγλυτώσαμε ἕς
τὴν ὥρα. Ἀλλοιῶτις θὰ
πηγαίναμε καὶ οἱ τρεῖς
ἐς τὸ φοντοῦ. . . Ἄν δὲν
σφάλλω ὁμως, τὴν ἄλλην
φορὰ, ἔσ'τὰ κάτεργα, ἤσουν
δραγόνος.

— Ναί' ἀλλ' ἀπὸ τότε
ἄλλαξα σῶμα. Τί καὶ πῶς
δὲν ἔχω καιρὸ τώρα νὰ
σας ἐξηγηθῶ. Μαθετε,
ὅτι μόνον ἐστὶν τύχη χρε-
ωστεῖτε τὴ σωτηρίαν σας.
Μᾶς κυνηγᾷ ἓνα ἀπόσπα-
σμα Ἰσπανῶν δραγόνων,
γι' αὐτὸ ἐτρέξαμε ὥς ἐδῶ.
Ἀλλὰ ξεῦρετε, σὲ λίγο
θὰ μας φθάσουν.

— Θὰ τοὺς δεχθοῦμε ὅπως τοὺς
ἀξίζει, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν,
σηκόνων ἓνα τρομπόνι, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
ὁποῖα εἶχον ἐγκαταλείψει οἱ γκουερίλ-
λεροι.

Καὶ πάλιν καλπασμοὶ ἔπουν ἀντήχη-
σαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐθεά-
θησαν οἱ ἰσπανοὶ δραγόνες, οἱ ὁποῖοι εἶ-
δον μακρῶθεν τοὺς φίλους μας, ἐπερχό-
μενοι ὥς θύελλα.

— Ἐμπρός, παιδιά ! ἀνέκραξεν ὁ
Πασίχαρος' νάντισταθούμε !

Ἐδραξαν τὰ κατακείμενα ὅπλα, καὶ
δουρωθέντες ὀπισθεν τῶν ἵππων, οἱ χω-
ροφύλακες καὶ οἱ φίλοι τῶν ἡτοιμάσθη-
σαν νὰ πωλήσουν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν των.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἰσπανικοῦ ἀπο-
σπάσματος ἀξιωματικὸς ἐπρόδραεν εἰς
τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' εὐ-
θὺς μίαν σφαῖρα τὸν ἔριψε νεκρὸν. Ἐ-
πηκολούθησε στιγμή ταραχῆς καὶ ἀτα-
ξίας εἰς τὸ ἔχθρικόν στρατεύμα.

Δυστυχῶς, ἕκαστος Γάλλος ἐν μόνον

βλήμα εἶχε νὰ ρίψῃ, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἦτο
πολυάριθμος. Ὅπως δὴ ποτε, αἱ λόγχι-
τοῦ Πασίχαρου καὶ τῶν συντρόφων του,
καθὼς καὶ αἱ σπάθαι τοῦ Λουδοβίκου
Νοαρμῶν καὶ τοῦ Παπαρίγκου, ἤρκεσαν
ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον νὰ κρατήσουν, εἰς
ἀπόστασιν τοὺς δραγόνους.

Ἐν τούτοις, μὲ ὄλην τὴν ἀν-
δρείαν, οἱ Γάλλοι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ
ὑποχωροῦν βαθμηδόν, καὶ χωρὶς καμ-
μὴν ἐλπιδᾶ νὰ διαφύγουν μέχρι τέλους
τὸν ἐχθρὸν.

Ἡ θέσις των ἦτο δεινὴ. Ἡ μάχη
ἐξηκολούθει' ἐξ ἄλλου, ἀκούσαντες τοὺς
πυροβολισμούς, ὁ Ρενώ καὶ ὁ Μπρόουν,
οἱ ὁποῖοι ἦσαν φρονίμως κρυμμένοι ὀπι-

Οἱ γκουερίλλεροι, νομίσαντες ὅτι τοὺς
κρατοῦν πλέον καλὰ, ἤρχισαν νὰ κατα-
βάινουν. . .

— Βυσταχθῆτε ἀκόμη μίαν στιγμὴ,
κ' ἐσωθῆκαμε ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος.
Ναί, ἐδῶ εἶνε τὸ ὑπόγειον ! . .

Καὶ ἀποκυλίσας τὸν λίθον, ἀπεκά-
λυψε τὴν εἰσόδον τοῦ ὑπογείου, εἰς τὸ
ὁποῖον οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἐ-
σπευσαν νὰ εἰσδύσουν, κλείσαντες ἀμέ-
σως ἄνωθεν τὴν τὴν πρωτοφανῇ ἐκείνην
θύραν.

Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον, ἔμειναν ἐπ'
ὀλίγον ἀκίνητοι, διότι σκότος βαθὺ εἶχε
διαδεχθῇ ἀποτόμως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
τῶν τῶς αὐγῆς, καὶ δὲν ἔδλε-
παν νὰ προχωρήσουν.

Ὁ Ρογήρος ὁμως, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε
τὸ μέρος, δὲν τα ἔχασεν' ἐδραξεν ἀπὸ
τὴν τσέπην του τσακμάκια καὶ ἤναψε
γρήγορα φῶς.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ Ἰσπανοὶ ἤρχισαν
τὴν πολιτορκίαν τοῦ ὑπογείου. Ὁ Πα-
σίχαρος, ὁ ὁποῖος ἦτο προικισμένος μὲ
δύναμιν μυῶνων τεραστίαν, ἐσήκωσε
μίαν μεγάλην πέτραν καὶ ἔφραξε δι'
αὐτῆς τὴν εἰσόδον. Οἱ σύντροφοί του τὸν
ἐμιμήθησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὀχυρώσις
τῆς εἰσόδου ἔγινε τελεία. Οἱ ἐχθροὶ θὰ
ἤθελον πολλὴν ὥραν διὰ νὰ σηκώσουν
ἐκεῖνας τὰς πέτρας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τῷ
μεταξὺ θάπεμακρύνοντο. Ἦτο δὲ τὸ
ὑπόγειον τοῦτο ἐν εἶδος σπηλαίου, εἰς τὸ
βάθος τοῦ ὁποῖου ἠνοίγετο διόδος σκο-
τεινὴ, στενὴ καὶ χαμηλὴ.

— Ποῦ θὰ μας βγάλῃ αὕτῃ ἡ μαύρη
τρύπα ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος τὸν Ρο-
γήρον.

— Θὰ το ἰδῇτε' θὰ μας βγάλῃ ἕς
ἓνα μέρος, ποῦ θὰ εἶνε δύσκολον νὰ μας
κτυπήσουν πολλοὶ μαζί.

Ἀπέξω ἠκούοντο οἱ Ἰσπανοὶ, συνω-
μιλοῦντες ζωηρῶς. Οἱ ἑπτὰ Γάλλοι
εἰσεχώρησαν εἰς τὴν στενὴν διόδον καὶ
ἤρχισαν νὰ ἔρπουν ἐπιπόνως. Μετὰ πο-
ρεῖαν ἡμισεῖς ὥρας, εὐρέθησαν εἰς
δεύτερον σπηλαῖον εὐρυχωρότερον, — εἰς
ἐκεῖνο ἀκριβῶς, εἰς τὸ ὁποῖον ὠδηγήθη
ὁ Ρογήρος εὐθὺς μετὰ τὴν ἀρπαγὴν του.
Βάραθρον ἀπύθμενον ἔχαινε κάτωθεν. Τὸ
φῶς ἐδῶ ἦτο περιττόν, διότι τὸ σπη-
λαῖον τοῦτο ἐφωτίζετο καλὰ, ὥστε ἡμ-
ποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ, ὅπως καὶ εἰς
τὸν δρόμον.

— Τὸ δυστύχημα εἶνε μόνον ποὺ δὲν
μποροῦμε νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ μέσα !
εἶπεν ὁ Πασίχαρος. Ἐκτὸς μόνον ἂν
ἀποφασίσουμε νὰ πέσουμε ἐς τὸ βάραθρον. . .

— Δὲν το ἔχω σκοπὸ, ἀπήντησε γε-
λῶν ὁ Παπαρίγκος. Τὸ καλλίτερον εἶνε
νὰ περιμεῖνουμε ἐδῶ τοὺς Ἰσπανοὺς,
καὶ νὰ τοὺς ξεκαμώμε ἓνα-ἓνα.

— Ναί' εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρ-
μῶν' θὰ σηκώσουν τίς πέτρας καὶ θὰ
ἐλθουν' γιὰ κάθῃ ἐνδεχόμενον, ἄς βα-

«Τὸν ἐπυροβόλησαν εἰς τὸ πρόσωπον.» (Σελ. 309, στήλ. γ'.)

λυνεν ἓνα σκοπὸ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δια-
δρόμου, διὰ νὰ μας προειδοποιήσῃ ὅταν
ὁ ἐχθρὸς θὰ φανῇ εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Εἶμαι σύμφωνος, εἶπεν ὁ πεζοναύ-
της, καὶ πηγαίνω ἀμέσως νὰ φυλάξω
ἐγώ. Τὸ νοῦ σας.

Ὁ Παπαρίγκος ἔγινεν ἄφαντος. Μετ'
ὀλίγον ἐπανῆλθε δρομαῖος, λέγων :

— Τοὺς ἐτάκωσα ! οἱ στερητικοὶ ἐμ-
ῆσαν εἰς τὸ ὑπόγειο, καὶ ἔφθασαν !

— Καλὰ ! θὰ ἴδουν ! εἶπεν ὁ Πασί-
χαρος.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερο,
ἐκάλυψε δύο μεγάλους ὀγκολίθους καὶ
ἔφραξεν ἐν μέρει τὸ πρὸς τὴν διόδον ἄ-
νοιγμα τοῦ σπηλαίου. Ἐπειτα ἐτοποθε-
τήθη ἐκεῖ πλησίον, καὶ νεύσας εἰς τοὺς
ἄλλους νὰ σιωπήσουν, ἐπερίμενεν.

Ἡκούετο ἤδη εὐκρινῶς ἡ κλαγγὴ
τῶν ἐχθρικῶν ὀπλων. . . Ἐξαφνὰ μίαν

κεφαλὴ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ἀνοιγμα.
Ὁ Πασίχαρος ἔδραξεν ἀπὸ τὸν λαίμῶν
τὸν ἰσπανόν, τὸν ἐσφιγξὲς δυνατὰ, — διὰ
νὰ μὴ ἡμπορέσῃ βεβαίαν νὰ φωνάξῃ, —
τὸν ἔσυρεν ἔως τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ,
καὶ τὸν ἐσπενδόνισεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

— Ἄλλος ! ἐψιθύρισεν ἐπιστρέφων
εἰς τὴν θέσιν του.

Τρεῖς φορές κατὰ συνέχειαν ἐπανε-
λήρθη τὸ ἴδιον, καὶ οἱ γκουερίλλεροι
κατεκρημνίζοντο ἓνας-ἓνας, χωρὶς νὰ
ἐκβάλλουν οὔτε κραυγὴν.

Ἄλλ' ὁ τέταρτος ἦτο ἀνὴρ ἠρκαλεῖου
ἀναστήματος, καὶ εἶτε διότι ἤξευρε τί
τὸν ἐπερίμενεν, εἶτε διότι ὁ Πασίχαρος
δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὸν ἀρπάξῃ καλὰ, ἐξέ-
φυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ πάλιν κρα-
ταῖς συνήρθη μετὰ τῶν δύο πολεμιστῶν.

Οἱ Γάλλοι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ βοηθή-
σουν, ἀλλ' ὁ Πασίχαρος τοὺς ἀνεχαίτισε.

— Δὲν χρειάζεται βοήθεια, εἶπεν ὁ
κύριος εἶνε δικός μου !

Καὶ μὲ κίνημα ταχὺ ὥς ἀστραπή,
ἔδραξεν ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ δραγόνου
τὸ πιστόλι του, καὶ λυτρώσας τὴν χεῖρά
του διαμιάς ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν θλίψιν τοῦ
ἀντιπάλου, τὸν ἐπυροβόλησεν εἰς τὸ
πρόσωπον.

Ἡ πάλιν ἐπελείωσεν. Ὁ πυροβολι-
σμός, ἀντηχήσας ὑπὸ τὸν θόλον, κατε-
τρόμαξε τοὺς ἄλλους ἐπιδρομῆτες, διότι
ἠκούσθη ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόγειον ὁ θό-
ρυκος φυγῆς ἐσπευσμένης, ἡ ὁποία βέβαια
πολὺ ὀλίγον διεσκέδασε τοὺς Ἰσπανοὺς. . .

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα θὰ μας
ἀφήσουν λιγάκι ἡσυχούς, συνεπέρανεν ὁ
Πασίχαρος. Ἄν ξανάλθουν ὁμως, ἔχομε
καὶ πάλι ράμματα γιὰ τὴ γούναφτους. . .

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

Ο ΑΜΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΜΕΛΗΣ

Ὁ Ἀμελής ἔχει μείνῃ μετετε-
τασμένος εἰς τὰ μαθηματικά, καὶ
περὶ δυστυχισμένον καλοκαίρι,
κλεισμένος μὲ τὴν ζέστη καὶ με-
λειῶν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ καὶ φέτος
ἐν τῇ ταύτῃ.

Ἀπεναντίας ὁ Ἐπιμελής ἔδω-
σεν ἐξετάσεις, ἐπιδιδάσθη μὲ ἄ-
ριστά, καὶ ἐπέρασεν ἀμέριμον
καὶ τρισευτυχισμένον καλοκαίρι.
Τώρα διαβάσει μακαρίως τὸ «Ἑπερ
Πατρίδος».

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

— Τί ἐπαθες, Κουρικοκεφαλῆ
μου ; Μὲ πόση ζέση ἐφόρεσες
ἱπποπόνη ;
— Μὰ δὲν λένε, μαμὰ, «ἀπὸ
Αὐγουστο χειμῶνα καὶ ἀπὸ Μάρτη
καλοκαίρι» ;

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

— Ἰδὲς, ἰδὲς, μπαμπά ! ἀλή-
θεια λέγει ὁ Καζαμίας : «Αὐγου-
στος ὁ ἥλιος εὐρίσκειται εἰς τὴν
Παρθένον ο' καὶ νὰ τὸν, ἴσα ἴσα
ἐπάνω ἀπὸ τὴν Παρθένον. . . Ἀθῆ-
νάν τῆς Ἀκαδημίας !

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΚΑΘΓΩΝ

Τύπος μικροῦ Διαδηλωτοῦ.

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΞΕΤΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Καὶ ἡ ἀπρόοπτος καὶ δεινὴ συμφορὰ ἐνὸς μικροῦ Ἀρχιναυάρχου . . . τῆς Ἑπράς.

